

РЕШЕНИЕ

Номер 227

11.09.2020 г.

Град Смолян

В ИМЕТО НА НАРОДА

Окръжен съд – Смолян

Първи въззивен граждански състав

На 04.09.2020 година в публично заседание в следния състав:

Председател:

Дафинка Т. Чакърова

Членове:

Мария А. Славчева

Зоя С. Шопова

Секретар: Софка М. Димитрова

като разглежда докладваното от Мария А. Славчева Въззивно гражданско дело № 20205400500322 по описа за 2020 година

И за да се произнесе ,взе в предвид следното :

Производството е по реда на чл. 268 от Г П К .

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх. №4405/02.06.2020година от ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “ОХРАНА“ КЪМ МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО с ЕИК:**** с адрес гр.София, ул.“Майор Георги Векилски“ №2, представлявана от Г.Х.Ж., срещу Решение № 264 от 19.03.2020година, постановено по гр.д.№1337/2019година по описа на Районен съд гр.Смолян,с което е осъден жалбоподателят да заплати на К.Н.М. с ЕГН ***** с адрес с. Ф., общ.Смолян, обл.Смолян сумата от 471,50 лв.-главница, представляваща обезщетение по чл.181 ал.2 от ЗМВР, от която 400,00лв.- левовата равностойност на униформено облекло за 2018г. и 71,50в.- легова равностойност за униформено облекло за 2019г., пропорционално на отработеното време за периода 01.01.2019г. до 07.03.2019г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на предявяване на иска-13.11.2019г. до окончателното й изплащане,както и сумата от 400,00 лв.-главница, представляваща обезщетение по чл.234 ал.5 от ЗМВР-левовата равностойност на еднократно допълнително вещевое имущество, сумата от 17,78 лв.- представляваща мораторна лихва върху главницата за периода 07.06.2019г. до 13.11.2019г., ведно със законната

лихва върху главницата, считано от предявяване на иска-13.11.2019г.до окончателното ѝ изплащане, както и са възложени в тежест на ответника направените **от ищеца** разноси по водене на делото в размер на 600,00 лв. за адвокатско възнаграждение.

Недоволен от така постановения съдебен акт е останал ответникът ГД“Охрана“-София. С въззивната жалба се атакува постановеното съдебно решение изцяло.

Изложени са оплаквания, че първоинстанционният съд е направил погрешни фактически констатации и необосновани правни изводи, поради това, че същия не е обсъдил и преценил всички събрани по делото доказателства и доводи на страните, всестранно и в тяхната съвкупност. Част от доказателствата са преиначени, а други са обсъдени едностранно и избиращелно. Също така първоинстанционният съд се позовава на нормативна уредба, която е неприложима за конкретния случай. Изразено е несъгласие с извода, че предмет на иска по чл. 181, ал. 2 от Закона за МВР е освен униформеното облекло на държавния служител, а и неговата парична равностойност. Разпоредбата на горепосочения член, приложима към служебното правоотношение, което е съществувало между страните по настоящето производство съгласно чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт, предвижда задължение за заплащане на левовата равностойност на униформено облекло само по отношение на служителите, чиито задължения не включват носене на униформено облекло. За служителите, които изпълняват задълженията си в униформено облекло разпоредбата предвижда, само и единствено, задължение на органа по назначаване да осигури такова облекло. От изричния текст на разпоредбата на чл. 181, ал. 2 от ЗМВР не може да се направи извод, че съдържанието на служебното правоотношение на ищеца включва задължение на органа по назначаване за плащане на парична сума в размер на левовата равностойност на евентуално неосигурено или непредоставено униформено облекло за съответната година. Такова задължение не е предвидено и в останалите разпоредби, които регламентират съдържанието на служебното правоотношение на ищеца.

На следващо място се поддържа, че в чл. 2, ал. 2 от утвърдените със заповед № ЛС-04- 432/21.04.2011г. на министъра на правосъдието Правила за

определяне категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана”, изрично е посочено, че „компенсация в пари за неизползвано или несвоевременно предоставено униформено облекло и друго вещеве имущество не се допуска”.

Позовава се на практика обективирана в решение № 4850 от 02.07.2012 г. по в.гр.д. № 6582/2012 г. по описа на СГС, възз. IV състав; решение № 3655 от 17.05.2012 г. по в.гр.д. № 15024/2011 г. по описана СГС, възз. П-г състав, решение № 2084 от 21.03.2012 г. по в.гр.д. № 13838/2012г. по описа на СГС, Възз. IV-а състав.

На следващо място се твърди, че приетото заключение по извършената съдебно-счетоводна експертиза има по-скоро информационен характер, отколкото доказателствен по предмета на делото - дали ищеца има право на паричния еквивалент на натуралната претенция.

Изразява несъгласие с приета от районен съд основателност на исковата претенция за обезщетение по чл. 234, ал. 5 от ЗМВ. Развива се оплакване, че ищецът е получил това обезщетение при прекратяване на служебното му правоотношение с МВР през 2003 г., което е видно от писмо с рег. № 345000-1164/06.02.2019 г. издадена от ОДМВР-Смолян. Неправилно ищецът тълкува правната норма на чл. 234, ал. 5 от ЗМВР, че на всеки прослужени 10 години трябва да получава допълнително вещеве имущество или на левовата му равностойност, тъй като това е в противоречие със закона, където изрично е посочено, че това обезщетение се дължи **еднократно**. Като правен абсурд може да се определи позоваването на нормативна уредба, която е неприложима за настоящия казус, както в случая е постъпил първоинстанционният съд. Цитираната Наредба № 8121 з-1175/29.09.2015 г. е относима за служителите на **Министерството на вътрешните работи**, а за служителите на Главна дирекция „Охрана“ **към министъра на правосъдието** се прилагат „Правила за определяне категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на

служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана” утвърдените със заповед № ЛС-04-432/21.04.2011 г. на **министъра на правосъдието**.

Моли съдът да отмени изцяло решение № 264/19.03.2020 г. по гр. дело № 20195440101337/2019 г. на Районен съд - Смолян и да постанови ново, с което да отхвърли изцяло иска на Костадин Михайлов.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно и своевременно призован не изпраща представител.

Въззиваемият К.М. редовно и своевременно призован не се явява, като в писмено становище пълномощникът му адв.Н.Джангалов поддържа изцяло неоснователност на жалбата.

Окръжният съд, след като взе в предвид доводите на жалбоподателя и въззиваемия, след проверка на данните по делото и решението, обсъждайки доказателствата, съобрази следното :

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Жалбата е редовна, тъй като отговаря на изискванията на чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 ГПК, поради което същата следва да се разгледа по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При извършена служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК настоящата инстанция констатира, че първоинстанционното решение е валидно, а в обжалваната си част и допустимо.

Проверката на законосъобразността и правилността на първоинстанционния съдебен акт, която настоящият състав следва да извърши съгласно чл. 269, изр. 2 ГПК се ограничава от наведените във въззиваната жалба оплаквания.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно и субективно

съединени искиове с правно основание чл.181 ал.2 и чл.234 ал.5 от ЗМВР във вр. с чл.393 ал.2 от ЗСВ.

Ищецът излага фактически твърдения в исковата си молба, че съгласно Заповед № ЛС-03-311/03.06.2003 г., на Министъра на правосъдието е назначен за държавен служител - главен сержант, на длъжността „старши сътрудник по охраната“, към Главна дирекция „Охрана“, в областно звено „Охрана-Смолян“ - гр. Смолян и поради навършване на пределна възраст за служба в МВР, на основание чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, във вр. с чл. 226, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, чл. 9, ал. 3, т. 8 и ал. 5 от Правилника за устройство на ГД „Охрана“, със Заповед № ЧР-34/13.02.2019 г. е прекратено служебното му правоотношение, считано от 07.03.2019 г., като прослуженото му време като „старши сътрудник по охраната“, към Главна дирекция „Охрана“, в областно звено „Охрана-Смолян“ - гр. Смолян е 15 години, 8 месеца и 26 дни. Твърди също така, че по силата на чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, по отношение на личния състав на Главна дирекция "Охрана" се прилагат разпоредбите на част трета, глави седма-дванадесета от ЗМВР, т.е. приложение намират и чл. 181, ал. 2 от ЗМВР, попадащ в глава VII, раздел IV и чл. 234, ал. 5 от ЗМВР, попадащ в гл. XI - Обезщетения. Твърди също така, че за 2018 г. и 2019 г. не е получавал работно и униформено облекло, нито му е заплатена и левовата му равностойност. Размерът на сумите и доволствията се определя ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи — чл. 181, ал. 4 от ЗМВР, като лимита за 2018 г. е 400.00 (четиристотин) лева и лимита за 2019 г. също е 400.00 (четиристотин) лева. Условието и редът за предоставяне на сумите и доволствията се определят с Наредба № 81213-1175 от 29.09.2015 г. за условията и реда за осигуряване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи на работно и униформено облекло, друго вещеве имущество и снаряжение и ежегодно парична сума за облекло на неносещите униформа държавни служители (Наредбата), издадена на основание чл. 181, ал. 5 ЗМВР, съгласно която при прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител, който не е ползвал униформено облекло за предходната и текущата календарна година, му се изплащат стойностите на това облекло, след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл. 181, ал. 4 ЗМВР - чл. 19, ал. 2 от Наредбата, **правото по чл. 19, ал. 2 от Наредбата е приложимо**

единствено при прекратяване на служебното правоотношение, какъвто е и настоящият случай. След прекратяване на служебното му правоотношение с писмо с рег. № 3813/22.05.2019 г. по описа на ГД „Охрана“ към Министерство на правосъдието отказва заплащането на левовата равностойност за униформено облекло, като се позовава на неотнормирана съдебна практика към действащата законово уредба към момента на прекратяване на служебното правоотношение — 07.03.2019 г. Директорът на ГД „Охрана“ е следвало да се съобрази с разпоредбата на чл. 19, ал. 2 от горецитираната наредба, която изрично предвижда възможността за изплащане на стойностите на униформеното облекло за предходната и пропорционално за текущата година след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл. 181, ал. 4 ЗМВР.

Съгласно разпоредбата на чл. 234, ал.1 от ЗМВР, при прекратяване на служебното правоотношение държавните служители имат право на обезщетение в размер на толкова месечни възнаграждения, колкото прослужени години имат, но не повече от 20, а съгласно чл. 234, ал. 5 от ЗМВР - при прекратяване на служебното правоотношение след прослужени 10 и повече години държавните служители имат право на еднократно допълнително вещеве имуществено или на левовата му равностойност в размер, определян ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. Обезщетение по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР е изплатено и получено при прекратяване на служебното му правоотношение с ОДМВР-Смолян през 2003 г., в максималният му размер. Обезщетението по чл. 234, ал. 5 от ЗМВР се дължи и заплаща отделно от обезщетението по чл. 234, ал. 1 от ЗМВР, при наличие на законовите предпоставки за това. Прослуженото му време като „старши сътрудник по охраната“, към Главна дирекция „Охрана“, в областно звено „Охрана-Смолян“ - гр. Смолян, за периода от 09.06.2003 г. до 07.03.2019 г., е 15 години, 8 месеца и 26 дни. По отношение на обезщетението по чл. 234, ал. 5 от ЗМВР, ответникът е в забава от 07.06.2019 г., изрично е поканен да заплати сумата, поради което дължи лихва за забава на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, която за периода от 07.06.2019 г. до 13.11.2019 г. е в размер на 17.78 лева.

В писмения отговор ответникът оспорва основателността на исковите претенции, като поддържа, че ищецът е изпълнявал служебните си задължения

в Главна дирекция "Охрана" **само** в униформено облекло, поради което претендираното обезщетение не му се дължи.

На следващо място излага твърдения, че съгласно чл. 234, ал. 5 от ЗМВР при прекратяване на служебното правоотношение след прослужени 10 и повече години държавните служители имат право на **еднократно** допълнително вещеве имущество или на левовата му равностойност в размер, определян ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи, което обезщетение ищецът е получил при прекратяване на служебното му правоотношение с МВР през 2003 г. съгласно писмо с рег. № 345000-1164/06.02.2019 г. издадена от ОДМВР-Смолян.

Твърди също, че цитираната Наредба № 8121з-1175/29.09.2015 г. е относима за служителите на МВР, като за служителите на Главна дирекция „Охрана“ **към министъра на правосъдието** се прилагат „Правила за определяне категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на служебните задължения на служителите, върху които са поставени символи и отличителни знаци на Главна дирекция „Охрана“ утвърдените със заповед № ЛС-04-432/21.04.2011г. на министъра на правосъдието. В чл. 2, ал. 2 от горесцитираните Правила изрично е посочено, че не се допуска компенсация в пари за неизползвано или несвоевременно предоставено униформено облекло и друго вещеве имущество. В чл. 10, ал. 2 (изм. 2013 г.) от горесцитираните Правила е регламентирано, че служителите получават необходимите вещи, съобразно личните си нужди, в рамките на определения годишен лимит, въз основа налични вещеве заявки. Ако поради вина на съответния служител, какъвто е и настоящият случай, не е предоставено облекло или той не се е възползвал от правото си да го получи, то се обезсмисля обезщетяването в пари, тъй като служебното му положение е изисквало да носи службата си в униформа. Поддържа се, че ищецът е попълнил лична вещева заявка с рег. № 325/22.03.2017 г. на 03 „Охрана - Смолян“, като е заявил един чифт обувки цели полеви и един чифт ръкавици за 2018 г. Със Заповед № ЧР-06-4/31.01.2018 г. на министъра на правосъдието е утвърден лимит от 400 лв., като по данни от вещевата книжка обувките са вписани и последващо върнати поради отказ на служителя да ги получи.

От фактическа страна при разглеждане на делото е установено, а и няма спор, че със Заповед № ЧР-06-21/12.04.2019 г. на министъра на правосъдието е утвърден лимит от 400 лв. Със Заповед №ЛС-03-311/03.06.2003г. на Министъра на правосъдието К.Н.М. е назначен за държавен служител-главен сержант на длъжността „Старши сътрудник по охрана“ към ГД „Охрана“ в ОЗ „Охрана Смолян“ гр.Смолян.

Със Заповед №ЧР-34/13.02.2019г. на Гл.директор на ГД“Охрана“ при МП, служебното правоотношение на ищеца е прекратено на осн.чл.393 л.2 от ЗСВ във вр. с чл.226 ал.1 т.1 от ЗМВР, поради навършване на пределна възраст за служба в МВР-60години, считано от 07.03.2019г. В заповедта е посочено, че на ищеца следва да се изплати обезщетение по чл.234 ал.8 от ЗМВР – за неизползван ПГО в размер на 25 дни за 2018г.Заповедта е връчена на ищеца на 06.03.2019г.

Спори се при прекратяване на служебното правоотношение на ищеца с цитираната заповед дължат ли се претендираните в настоящото производство обезщетения по чл.181 ал.2 от ЗМВР и по чл.234 ал.5 от ЗМВР.

Районен съд е уважил предявените в обективно и субективно съединение искове,като приема, че на основание чл.393 ал.2 от ЗСВ по отношение на личния състав на ГД“Охрана“ се прилагат разпоредбите на част III, гл.VII-XII от ЗМВР ,т.е. разпоредбите на чл.181 ал.2 от ЗМВР и чл.236 ал.1 от ЗМВР, попадащи съответно в в гл.VII и гл. XI от ЗМВР, съгласно която на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло.

Съгласно чл.19, ал.2 от Наредба №8121 з-1175/29.09.2015г(д.в.бр.78 от 09.10.2015г.), в случай, че на служителя по ал. 1 (при прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител, изпълняващ служебните си задължения в униформено облекло) не е предоставено униформено облекло за предходната и текущата календарна година, на същия се изплащат стойностите на униформеното облекло за предходната и пропорционално за текущата година след приспадане на усвоените суми от размера, определен със заповедта за текущата година по чл. 181, ал. 4 ЗМВР, ответникът не ангажира доказателства за изпълнение задължението по чл. 2 ал.1 от

„Правилата за определяне на категориите служители ,осъществяващи правомощията си в униформено облекло..... на ГД „Охрана“ „, утвърдени със Заповед №ЛС-04-432/21.04.2011г. на М-ра на правосъдието и след като такова не му е било предоставено, то при прекратяване на служебното му правоотношение е възникнало правото му да получи левовата му равностойност 400,00лв. за 2018г. и 71,50лв. за 2019г.- пропорционално на отработеното от ищеца време. датата на предявяване на иска- 13.11.2019г. до окончателното изплащане.

На следващо място приема основателност и иска за обезщетение по чл.234 ал.5 от ЗМВР,обоснован с положения при ответника трудов стаж- в продължение на 15г., 8 месеца и 26 дни. Съгласно чл.234 ал.5 от ЗМВР при прекратяване на служебното правоотношение след прослужени 10 и повече години държавните служители имат право на еднократно допълнително вещеве имуществе или на левовата му равностойност в размер, определян ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. Приема също така,че към датата на прекратяването на служебното правоотношение на ищеца левовата равностойност на еднократното допълнително вещеве имуществе е 400.00 лева., както и че в счетоводството на ответника не е отразено заплащане на ищеца на обезщетение по чл.234, ал.5 от ЗМВР. Съобразявайки,че съгласно чл.234 ал.10 от ЗМВР обезщетението е следвало да се изплати в тримесечен срок, от прекратяване на служебното правоотношение, приема, че по отношение на това обезщетение ответникът е изпаднал в забава, считано от 07.06.2019г. и е присъдил мораторна лихва за периода 07.06.2019г. до предявяване на иска-13.11.2019г. в размер на 17,78лв., видно от представената справка за лихви,която не е оспорена от ответника.

Настоящият състав се солидаризира с извода на районен съд относно основателност на предявените обективно и субективно съединени искове и на основание чл.272 препраща към тях.

От доказателствата по делото е установено,че за претендирания период - 2019година до прекратяване трудовото правоотношение 07.03.2020 година ищецът като държавен служител е следвало да изпълнява служебните си задължения с униформено облекло, което обосновава и извода,че през този исков период К.М. е следвало да получи униформено облекло.

В тази връзка неоснователно е оплакването в жалбата, че в чл.2, ал.2 от утвърдените със заповед №ЛС-04-432 от 21.04.2011 година на министъра на правосъдието Правила за определяне категориите служители, осъществяващи правомощията си в униформено облекло, неговия вид, модел, реда за предоставянето му, както и други принадлежности, свързани с изпълнение на служебните задължения, върху които са поставени символи и отличителни знаци на „Главна дирекция“Охрана“ е недопустима компенсация в пари за неизползвано или несвоевременно доставено униформено облекло.

Възражението е правено и в хода на разглеждане делото от районен съд и е неоснователно. В случая е приложена Наредба № 8121з-1175 от 29.09.2015 г. за условията и реда за осигуряване на държавните служители в Министерството на вътрешните работи на работно и униформено облекло, друго вещеве имущество и снаряжение и ежегодно парична сума за облекло на неносещите униформа държавни служители по отношение на служителите на ГД „Охрана“ към МП, издадена на основание чл. 181, ал. 5 от ЗМВР, по силата на изричното препращане на чл. 393, ал. 2 от ЗСВ, поради което правото на парично обезщетение на основание чл. 19, ал. 2 от Наредбата е приложимо единствено при прекратяване на служебното правоотношение, какъвто е и настоящият случай.

В тази връзка следва да се отбележи, че посочената във въззивната жалба съдебна практика на окръжни съдилища не е задължителна за настоящия съд.

Неоснователно е оплакването за неправилност на позитивното решение и по иска с правно основание чл. 234, ал. 5 от ЗМВР. По делото е установено, а и няма спор, че К.М. е бил в служебно правоотношение с жалбоподателя в периода от 03.06.2003 г. до 07.03.2019 г., т. е. в продължение на 15 години, 8 месеца и 26 дни, поради което има право на обезщетение. След като по делото е установено, че към датата на прекратяване на служебното правоотношение и в срока по чл. 234, ал. 10 от ЗМВР обезщетението не е изплатено, поради което е и дължимо, както правилно приема районен съд.

Неоснователно е възражението, че съгласно приложеното писмо от 06.02.2019 година ищецът е получил левовата равностойност на еднократно допълнително вещеве имущество за прослужени над десет години в

МВР(стр.18 от първоинстанционното дело). В случая се касае за две различни структури. Заплатеното обезщетение е на бившия служител на ОД на МВР, при прекратяване служебното правоотношение. В случая е присъдено обезщетение за прекратяване служебното правоотношение в ГД „Охрана“ към Министерство на правосъдието, дължимо поради прослужени над 10 години. Претенцията би била неоснователна при положение,че въззиваемият вече е получавал обезщетение по чл. 234, ал. 5 от ЗМВР от ГД „Охрана“ към МП, какъвто не е настоящия случай.

Неоснователен е и оплакването за допуснати от районен съд нарушения при постановяване атакувания съдебен акт.

Първоинстанционният съд е извършил задълбочен анализ на доказателствата по делото и въз основа на тях е извел законосъобразни правни, обективирани в атакуваното съдебно решение.

Не са допуснати съществени съществени нарушения на материалния и процесуален закон, поради което първоинстанционният съд е направил погрешни фактически констатации и необосновани правни изводи. Жалбата е бланкетна, не се сочат конкретни нарушения, а и окръжният съд при проверката не констатира такива пороци на съдебното решение.

Предвид на гореизложеното не са допуснати сочените в жалбата нарушения, не са налице основания за отмяна на решението и поради съвпадане изводите на двете инстанции атакувания съдебен акт следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора се дължат направените разноси на въззиваемото дружество, които са своевременно поискани, следва да се възложат в тежест на жалбоподателя за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на сумата 600 лева.

Мотивиран от гореизложените съображения, Смолянският окръжен съд ,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 264/ 19.03.2020 година ,постановено по

гр.д. № 1337/2019 година , по описа на Смолянски районен съд, като правилно и законосъобразно постановено.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ “ОХРАНА“ КЪМ МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО с ЕИК:**** с адрес гр.София, ул.“Майор Георги Векилски“ №2, представлявана от Г.Х.Ж. да заплати на К.Н.М. с ЕГН ***** направените разноски за заплатено адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на сумата 600 лв.(шестотин).

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ : **ЧЛЕНОВЕ** :

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____